

20

maar...

Neem de tijd, dan gaat het beter

Uit het tableau van journalisten op bestelling koos Henk de Boer uit Beetsterzwaag verslaggever nummer 4, „vanwege zijn glimlach met protoogjes“. Het werd een prettig gesprek.

Hij zit gevangen in zijn eigen paradox. Wil hij van lanterfanten een succes maken, dan moet ie hard aan het werk. Maar dan heeft hij geen tijd meer om te lanterfantern.

Toch zit Henk de Boer (64) uit Beetsterzwaag er niet echt mee. „Ik doch gewoan alles réstich oar.“ Eerst maar even over het lanterfanten. Want dat is wat de vultier wil promoten. Met een eigen site, een e-book en - mocht het nodig zijn - een lezinkje hier of daar.

Doe snel waar het moet, maar doe vooral langzaam waar het kan. Daar komt zijn boodschap in het kort op neer. Hij sluit een beetje aan bij de slow-rage. Onthaasten dus. De tijd nemen. Dan gaat het beter, komt de creativiteit boven en gaat het persoonlijk welzijn, de kwaliteit van leven, met sprongen vooruit. Klaar. Boodschap overgebracht.

Net vanmorgen had hij nog een paar uurtjes heerlijk gelanterfanted. In de goede zin van het woord. „In kuiere meitsje. In bytsje omstappe. In praatsje húj, in grappe dèr. Do biist samar im pear oerkies fierder. Mar do komst wol hearlik ta r'est.“ Het was in 2004 dat Henk de

All lanterfantend door de bossen van Beetsterzwaag vertelt Henk de Boer over zijn streven naar onthaasting.

FOTO LC/JAN DE VRIES

‘Om lanterfansjen hannen en fuotten te jaan, soe ik der hurder foar wurkje moatte’

weer niet, want het leven moet wel leuk blijven en er moet wel tijd blijven om het rustig aan te doen. „As se no de AOW halveare soene, dan soe ik der hurd mei oan de slach moatte om der jild út te heljen. Mar no hoecht dat gelokkich net. Mar it is wòl in paradoks. Om it lanterfansjen hannen en fuotten te jaan, soe ik der hurder foar wurkje moatte. Mar dan warkje ik wer te hurd om te lanterfansjen.“

Maar er is wel degelijk een plan. „Oer fijf jíjer binne stress en burn-out folksyktie númer ien. Dan wòlik in beleefplak hawwe dèrt minsken wer ta harsels komme kinne. In plak om te learnen hoe ast loslitte moatst. Dat kin troch kreatyf te wèzen, troch sport, troch de natoer, troch dysels wer te üntdekken, en troch de tiid te nimmen. It soe moai wèze as dat húj oer fijf jíjer stean soe en dat ik mei lanterfant-sjen de kost ferisjinje koo.“

Zo ver is het nog niet. Erst moet de tijdgeest veranderen. Maar dat gaat gebeuren, is de overtuiging van De Boer. Hij merkt het duidelijk. „Ik wurd hieltiten faker serieus naam en gauris faker siieard. It komt wòl. Jo moatite it net forsearie. De minskien moatite it seis üntdek-ke.“

AREND VAN DER MEULEN

website en is nu zo ver dat hij als een ware managementgoeroe een bevoligen verhaal kan houden over de waarde van rust en onthaasting. Hij heeft een visie: Alles gaat steeds sneller. De mens moet vertragen om te overleven. En een missie: mensen bewust maken van de valkuilen van steeds sneller en steeds meer willen.

Natuurlijk heeft hij begrip voor het heilige moeten. „Sa bin ik sels ek grut wurden. Ik kom fan de huorkerij yn Lippenhuizen. As ik middeis thuiskaam dan sei heit: ‘dér stiet de heafoarke, oan it wruk.’ Dat wie it arbeidsetos. Mar der is safolle meat, en dat sjogge in soad minsken net.“

Lanterfanten, het staat in grote letters op zijn schuur. Hij kan en wil er meer mee doen. Maar ook

te tinken, om eetkès stil te stean. En dér geane minsken oan kapot. As minsken dingin dogge dy't hja eigentlik net wolle mar dy't se dwaan moatte fan de baas of de klant, dan rinne se fèst en komt de burn-out om de hoeke.“

De Boer dacht ter over na, schreef eens een half A4'tje vol, begon een